

Un experiment reeixit

Text > XAVIER CASTILLÓN

La cantant i compositora garrotxina Agnès Algueró (Batet de la Serra, 1995) va debutar el 2021 amb l'àlbum *Bosc endins*, un disc tan natural o orgànic com el títol suggeria. Llavors alguns van definir com a «pop rural intimista» aquella col·lecció de cançons a les quals, en plena pandèmia, Algueró havia donat forma amb ingredients essencialment acústics i en espais com l'església de Batet per intentar que el paisatge del seu poble «estigués dins del disc». En aquell moment, el seu col·laborador principal era el productor Dani López (de l'Orquestra de Músiques d'Arrel de Catalunya, entre altres projectes), i van treballar al seu estudi (a dos minuts a peu de ca l'Agnès).

Tres anys i un parell de senzills després («Monstruo», que va gravar per a Metges sense Fronteres Espanya, i «Tot el que faig»), Agnès Algueró va publi-

car el seu segon àlbum, la tardor passada. Els seus còmplices han estat ara els músics Vic Moliner i Pau Brugada, que han produït aquest *Espantaocells* al seu estudi, Olivera, de Banyoles. Tot i que l'autora reconeix en el nou disc una certa voluntat de continuïtat respecte al primer, començant pel títol, que també evoca un context rural, Moliner i Brugada l'han ajudat a vestir les cançons amb «una mica més d'electrònica» i amb una sonoritat, en general, més fosca.

Sense perdre l'essència amb què es va donar a conèixer com una de les veus amb més personalitat de la seva generació a Catalunya, en aquest segon disc Agnès Algueró ha volgut experimentar, per no estancar-se, i en algunes cançons ho ha fet fins i tot jugant amb efectes vocals, com ara el vocòder («Intro-Novembre») o l'autotune («Si no veus» o «33»), revitalitzats per les noves

AGNÈS ALGUERÓ.
Espantaocells. U98 Music, 2024.

músiques urbanes. En realitat, la seva veu, clara i ben modulada, no els necessita per arreglar imperfeccions que no té, però com a bona creadora del segle XXI no vol prescindir de res per construir les seves cançons. El resultat d'aquest atreviment és un disc excel·lent, que permet imaginar un gran futur per a Agnès Algueró.

SMOKING BAMBINO. *Cans d'amor*. Microscopi, 2024.

LLUÍS LOZANO. *Lluís canta a Sara*. Pensosfera, 2024.

La confirmació Text > X. C.

En poc més d'un any, el cantant i compositor Esteve Sagué (Girona, 1974), conegut com a *Smoking Bambino*, ha publicat dos discos magnífics: *Llampigots i bufarandes* (2023) i aquest *Cans d'amor*, que confirma la bona decisió que va prendre quan va canviar l'anglès dels discos anteriors pel català d'aquests dos treballs,

construïts tots dos amb el seu fidel Enric Teruel com a arquitecte-productor, al capdavant d'un bon grapat de grans músics de proximitat. Jugant amb gossos, a través del títol del disc i de versos d'unes quantes cançons, Smoking Bambino ha creat un disc molt humà i apassionat, amb una veu madura que té pocs competidors a casa nostra.

Veu, guitarra i poesia Text > X. C.

Músic de llarga trajectòria, que va fer els seus primers passos en grups dels anys seixanta com ara Los Ponney's i Els Dilemes, l'alt-empordanès Lluís Lozano (Hostalets de Llers, 1948) ha iniciat en els últims anys una carrera com a cantautor, amb diversos discos publicats, l'últim dels quals, fins ara, *Canta'm una ha-*

vanera (2021). Amb el seu productor i guitarrista habitual, Mauri Campos, Lozano posa música, en aquest nou disc, a algunes creacions de la gran poetessa xilena Sara Vila (1927-2016). Veu, guitarra i poesia són els elements bàsics, però molt efectius, que haurien d'ajudar a donar a conèixer, més, l'obra de Vila en aquesta banda de l'Atlàntic.